

Червенокожи.

II. Обѣдътъ на индийцитѣ.

Цѣлото сѣмейство на индиеца Вор-ра-пи мълчаливо и благоговейно седѣло на софрата. Изъ обща паница тѣ съ дървени лъжици сѣрбали топлата кашлица, сварена отъ скѣлцани кукурузени зърна и желадъ. Когато се случвало да ядатъ месо, тѣ си служели, вмѣсто съ вилици, съ подострени на единя край дървени пръчици.

Мълчеливъ билъ и Вор-ра-пи, като изредко хвърлялъ остри погледа къмъ жената и дѣцата. Той билъ сериозенъ, високъ и силенъ мжжъ, *избранъ* отъ живущитѣ въ това село индийци за *прѣводителъ*. Много грижи ималъ Вор-ра-пи. Той трѣбвало да мисли за цѣлия народъ, който се довѣрявалъ на неговата мъдростъ и сила.

Въ стари врѣмена работата била по-лесна. Индийцитѣ живѣли въ ония мѣста, дѣто имало много дивечъ, особно *бизони*. Щомъ дивечътъ се свършелъ, индийцитѣ отивали въ други мѣстности и отново се заселвали. Тогава никой не страдалъ отъ гладъ. Сега животътъ билъ доста труденъ, защото се появили *бѣлитѣ* хора, които завладѣли горитѣ и полетата, а индийцитѣ избутовали и стѣснявали далечъ отъ хубавитѣ мѣста. Трудно било да се намѣри дивечъ: и елени, и мечки, и бизони... избѣгали къмъ *скалиститѣ* планини, на западъ. Къмъ тѣзи планини се прѣселвали и индийцитѣ, но животътъ ставалъ сѣ по-труденъ...

Бѣлитѣ хора измѣствали *червенитѣ*. И у индийцитѣ се зараждала злоба и прѣзрѣние къмъ „тѣзи груби и диви бѣли“, както тѣ наричали дошлиитѣ въ Америка европейци.

Бѣлиятъ безъ нужда, даже и кога е ситъ, убива